

W ZESZYCIE

– Polska interpunkcja należy do najlepiej skodyfikowanych, jednakże – mimo to – istnieją liczne kwestie niedookreślone, pojawiają się nowe zjawiska, których norma nie uwzględnia, występują rozbieżności w zwyczaju pisowniowym użytkowników polszczyzny, a niektóre zagadnienia opisane są zbyt ogólnie.

– Chronologicznie kodyfikacja polskiej interpunkcji obejmuje schyłek wieku XVIII oraz wiek XIX i XX. Opisy interpunkcji występują w podręcznikach gramatyki (szkolnych i ogólnych); uwzględniają jej związki z ortografią i składnią, ukazują przy tym ewolucję pojęć i terminów gramatycznych.

– Stan wiedzy o interpunkcji i umiejętności w tym zakresie pogarszają się w polskiej szkole, co znajduje przyczyny instytucjonalne (brak właściwego opracowania w podręcznikach), dydaktyczne (brak jasnej koncepcji nauczania) i cywilizacyjno-kulturowe (wpływ kultury piśmienności elektronicznej).

– Błędy interpunkcyjne są rozpowszechnione w polskich tekstach, szczególnie w zakresie stosowania przecinków, a podstawową przyczyną tego stanu rzeczy jest niewielka wiedza użytkowników polszczyzny o różnicach występujących między językiem pisanym a mówionym.

– W polskich tekstach urzędowych, naukowych i dziennikarskich wielość błędów i uchybień interpunkcyjnych jest spowodowana ograniczoną znajomością reguł przestankowania zarówno u osób piszących (autorów tekstów), jak i u osób kwalifikujących teksty do druku (redaktorów).

– Nawiasy, cudzysłowy, kreski typograficzne (dywiz, półpauza, pauza) są specjalnymi / / specjalistycznymi znakami parainterpunkcyjnymi, które wraz z innymi nieliterowymi znakami typograficznymi nadają znaczenie fragmentom tekstów pisanych lub decydują o ich semantycznej repartycji.

Interpunkcja – norma interpunkcyjna – błąd interpunkcyjny – historia polskiej interpunkcji – nauczanie interpunkcji w szkole – błędy interpunkcyjne w tekstach urzędowych, naukowych, dziennikarskich – znaki parainterpunkcyjne.

Red.